

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. V.**, zastoupeného JUDr. Irenou Wenzlovou, advokátkou, se sídlem Sovova 709/5, 412 01 Litoměřice, proti žalovanému: **Krajské ředitelství policie Pardubického kraje**, se sídlem Na spravedlnosti 2516, 530 48 Pardubice, proti nezákonnému zásahu žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 20. 11. 2013, č. j. 52 A 61/2013 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále též „stěžovatel“) podle jejího obsahu napadl rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích ze dne 20. 11. 2013, č. j. 52 A 61/2013 - 43 (pozn. NSS - žalobce přitom v kasační stížnosti jako napadený rozsudek označil rozsudek „sp. zn. 52 A 55/2013 - 45“; ke kasační stížnosti však přiložil rozsudek ze dne 20. 11. 2013, č. j. 52 A 61/2013 - 43, který se týká žalobce uvedeného v dané kasační stížnosti, a Nejvyššímu správnímu soudu je z vlastní rozhodovací činnosti také známo, že rozsudek sp. zn. 52 A 55/2013 - 45 označeného soudu je rozsudkem ve věci jiného stěžovatele, též zastoupeného nynější zástupkyní), jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti nezákonnému zásahu žalovaného, spočívajícímu ve výběru kaucy ve výši 10.000 Kč od žalobce jako řidiče motorového vozidla, podle § 125a zákona 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Podle žalobního tvrzení se především jednalo o předem připravenou akci k diskreditaci soukromé společnosti, která dělá reklamu na produkty týkající se pojištění proti pokutám, kauce byla uložena neoprávněně, neboť žalobce přestupky spočívající v jízdě s vozidlem s falešným VIN kódem a neplatnými registračními značkami nespáchal, policisté neprojevili snahu o projednání přestupku v blokovém řízení a ihned přistoupili k výběru kauce, přestupek spočívající v jízdě na červenou a „projetí nějaké čár“ zjistili strážníci městské policie, ti nejsou oprávněni k výběru kauce a proto zcela účelově přivolali Policii ČR. Dále stěžovatel v žalobě namítal, že kauce nesledovala ústavně aprobovaný účel, neb podle odborné literatury a důvodové zprávy k novele zákona o silničním provozu č. 411/2005 Sb. se o důvodnosti podezření z vyhýbání se přestupkovému řízení hovoří ve vztahu k osobám, které nemají v České republice pobyt, nebo se zde významnou dobu nezdržují, a konečně namítal, že nezákonným zásahem žalovaného došlo k propadnutí převozní značky, a tedy i samotné stání na pozemní komunikaci je v rozporu s provozem vozidel na pozemních komunikacích.

Krajský soud se s žalobními námitkami, jak plyne z odůvodnění napadeného rozsudku, obsírně argumentačně vypořádal, a z důvodů v napadeném rozsudku výslovně vyložených neshledal žalobu v žádné ze žalobních námitek důvodnou.

V obsáhlé kasační stížnosti podávané s odkazem na § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatel nejprve obsažně polemizuje s určením pasivní žalobní legitimace, kdy má za to, že žalovaným v dané věci nemá být krajské ředitelství policie, ale Ministerstvo vnitra. V tomto směru se zejména dovolává překonání výkladu zákona, který byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, a o nějž se také napadený rozsudek v této otázce do určité míry opíral. V dalších námitkách stěžovatel uvádí, že nedal souhlas s písemným projednáním věci u krajského soudu a trvá na jejím projednání, neboť neměl možnost navrhnout důkazy a prozkoumat důkazy navržené žalovaným. Soud neprovedl důkazy navržené žalobcem, jež jsou v jeho prospěch a bez dalšího rozhodl proti žalobci s argumentací, kterou navržené důkazy vyvrací. K vlastnímu meritu věci se potom stěžovatel dovolává nesprávného posouzení právní otázky soudem stran nezákonnosti zásahu policisty Policie České republiky, Krajského ředitelství policie České republiky, spočívajícího v uložení kauce ve výši 10.000 Kč od žalobce s tím, že pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky. K tomu v jednotlivostech zejména namítá, že tvrzení, že se jako účastník řízení k řízení nedostavuje, se nezakládá na žádných relevantních důkazech, které by byly obsaženy ve správním spisu. Návazně, a to již podstatně odtažitěji, stěžovatel poukazuje na odbornou literaturu, která popisuje postup při ukládání kauce, a podle níž je třeba před samotným výběrem kauce povinností policisty řidiče poučit o důsledku vybrání kauce a podmínkách jejího vracení. „...současně policista musí vystavit písemné potvrzení o převzetí kauce, v němž obligatorně uvede konkrétní důvod uložení kauce; není přípustné aby si policista vytvořil zobecňující odůvodnění, které bude využívat ve všech případech, u individuálně určeného řidiče musí existovat důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení.“ Stěžovatel odůvodnění uložení kauce považuje za obecné a uložení kauce za nedůvodné. Stěžovatel je dále toho názoru, že i krajský soud své odůvodnění opírá o účelové spekulace, které nemají oporu ve správním řádu, což stěžovatel označuje za velmi nebezpečné v samotném principu demokratického právního řádu. Závěrem nastoluje

pokračování

stěžovatel otázku, zda je celé ustanovení § 125a zákona o silničním provozu ústavně konformní, a vyjadřuje názor, že toto ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. S ohledem na uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soud k dalšímu řízení.

Žalovaný podal ke kasační stížnosti vyjádření, v němž zejména uvedl, že kasační stížnost rozvádí tvrzení žalobce, která byla již předmětem žaloby, k níž se žalovaný samostatně vyjádřil a na něž plně odkázal. Nadto se plně ztotožnil s názory krajského soudu tak, jak jsou uvedeny v napadeném rozsudku. K námitkám či vyjádřením stěžovatele v kasační stížnosti, které se netýkají postupu či pravomoci žalovaného v předmětné věci, žalovaný uvedl, že vyjadřovat se k nim mu nepřísluší.

Z obsahu správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil: Dne 30. 7. 2013 v 15.00 hod. bylo při výkonu kontrolního a preventivního dohledu zaměřeného na dodržování dopravního značení hlídkou Městské policie Pardubice zjištěno porušení pravidel silničního provozu řidičem vozidla zn. Chevrolet, černé barvy, převozní značky X, při jízdě z Masarykova náměstí v Pardubicích směrem ke křižovatce s ul. Sukova třída, které spočívalo v tom, že řidič uvedeného vozidla projel danou světelně řízenou křižovatkou na červenou. Na základě toho daná hlídka uvedené vozidlo zastavila, neboť řidič byl podezřelý ze spáchání dopravního přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Ve vozidle byl pouze řidič, který byl hlídce městské policie osobně znám. Jednalo se o J. V., nar. X, trvale bytem K. 108, P. Jmenovaný předložil řidičský průkaz, a k vozidlu toliko kupní smlouvu ze dne 21. 5. 2013, uzavřenou mezi MAKLER GROUP, s.r.o. a F. R., r. č. X. Hlídka neměla možnost ověřit platnost převozní značky (vypsána lihovým značkovačem na plastovém obalu) a skutečného provozovatele vozidla, proto na místo přivolala Policii České republiky. Ta si celou věc převzala k dalším opatřením. Podle úředního záznamu ze dne, kdy mělo k danému skutku dojít, hlídka DI PČR Pardubice po příjezdu na místo byla vyrozuměna, že daný řidič předchozím jednáním zjištěným hlídkou městské policie nerespektoval signál červeného světla na SSZ v křižovatce s ul. Sukova, a nerespektoval taktéž DZ „IP 19“ a „V1a“. Lustrací v IS PČR bylo hlídkou DI PČR dále zjištěno, že vozidlo je dočasně vyřazeno z provozu, byla na něm neoprávněně umístěna převozní značka X, jejíž platnost byla neoprávněně upravována. Dle poslední registrace mělo vozidlo přidělenou značku X. Řidič při kontrole nepředložil osvědčení o registraci vozidla a doklad o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla. Hlídka DI PČR toto vyhodnotila tak, že řidič porušil § 4 písm. c) a § 70 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. a tím je podezřelý z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 5 a § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Řidič dále porušil § 5 odst. 1 písm. a) a § 6 odst. 8 písm. b), c) zákona č. 361/2000 Sb., a tím je podezřelý z přestupků dle § 125c odst. 1 písm. a) bod 1 a § 125c odst. 1 písm. k) tohoto zákona. Řidič podle sepsaného úředního záznamu s přestupky nesouhlasil. Bylo sepsáno oznámení o přestupcích, se kterým byl seznámen. Odmítl se vyjádřit a to, že byl seznámen, odmítl podepsat. Neplatná převozní značka X byla řidičem po výzvě dle § 34 odst. 1 písm. b) zákona č. 273/2008 Sb. vydána proti potvrzení o vydání věci. Na základě sdělení hlídky městské policie a po telefonické konzultaci s panem S. z přestupkového oddělení Magistrátu města Pardubice, kdy vyplynulo, že se řidič V. opakovaně nedostavoval po předvolání k dřívějším přestupkovým řízením, hlídka DI PČR pojala důvodné podezření, že se řidič i nadále bude vyhýbat přestupkovému řízení, a podle § 125a zákona č. 361/2000 Sb. byla řidiči uložena kauce ve výši 10.000 Kč, kterou však stěžovatel odmítl složit. Podle dalšího úředního záznamu DI

PČR Pardubice ze dne 27. 8. 2013 byl spisový materiál k předmětné věci předán správnímu orgánu, do uvedeného data kauce složena nebyla, výzva ke složení kauce však nadále trvala. Dne 19. 9. 2013 pak byla ve věci uložení kauce podána žalobcem správní žaloba na určení nezákonnosti zásahu policisty PČR podle § 82 s. ř. s. K výzvě krajského soudu zástupkyně žalobce podle obsahu soudního spisu přípisem ze dne 24. 10. 2013 mj. výslovně sdělila, že žalobce souhlasí s projednáním věci soudem bez nařízení jednání. Po provedeném řízení poté dne 20. 11. 2013 krajský soud vydal napadený rozsudek, v němž uložení kauce podle § 125a zákona o silničním provozu v daném případě neshledal nezákonným.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Stěžovatel v kasační stížnosti nejprve obsažně polemizuje s určením pasivní žalobní legitimace, kdy má za to, že žalovaným v dané věci nemají být krajská ředitelství policie, ale Ministerstvo vnitra. Dovolává se v tomto směru překonání výkladu zákona, který byl zaujat v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, a o nějž se také napadený rozsudek v této otázce do určité míry opíral.

K tomu Nejvyšší správní soud nejprve poznamenává, že se otázkou pasivní žalobní legitimace Nejvyšší správní soud dále zabýval i v jiných svých rozhodnutích z posledního období. Tak jmenovitě např. v usnesení ze dne 13. 2. 2014, č. j. Nad 45/2014 – 47 (všechna zde uváděná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu dostupná z: www.nssoud.cz), konstatoval, že „na rozdíl od žaloby proti rozhodnutí správního orgánu, kde žalovaného určuje přímo zákon (viz § 69 s. ř. s.), tedy bez ohledu na to, zda jej žalobce nesprávně označí, v případě žaloby zásahové určuje žalovaného vždy sám žalobce svým tvrzením (viz § 83 s. ř. s.). Rovněž při aplikaci § 7 odst. 2 s. ř. s., podle něhož je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, je třeba u zásahové žaloby vycházet z žalobního tvrzení“. Závěry tohoto usnesení Nejvyšší správní soud dále výslovně promítl i do rozsudku ze dne 27. 2. 2014, č. j. 4 Aps 9/2013 – 48, a stejně tak je třeba závěry citovaného usnesení Nejvyššího správního soudu vztáhnout i na nyní projednávanou věc. Stěžovatel sice polemizuje s otázkou, zda by pasivně procesně legitimováno mělo být krajské ředitelství Policie České republiky či spíše Ministerstvo vnitra, tuto polemiku nastínil i žalobě, nicméně tyto jeho úvahy neměly procesní vyústění ve vymezení základních formálních náležitostí žaloby a kasační stížnosti, včetně označení žalovaného, když stěžovatel za žalovaného vždy výslovně označil Krajské ředitelství policie Pardubického kraje, a od této skutečnosti sám odvodil i místní příslušnost Krajského soudu v Hradci Králové, resp. jeho pobočky v Pardubicích, kde žalobu podal a jehož místní příslušnost již dále procesně relevantně nerozporoval.

Stěžovatel, jak bylo již poznamenáno, polemizuje se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 6 Aps 3/2011 – 63, v němž zdejší soud judikoval,

pokračování

že „Policie České republiky jedná při dohledu na bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích podle § 124 odst. 1 a 9 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, jako správní orgán, nikoliv jako ozbrojený bezpečnostní sbor“. Nicméně z vlastního obsahu žaloby i kasační stížnosti dále plyne, že stěžovatel sám policii převážně vnímá a také označuje za správní orgán, byť správní orgán *sui genesis*, když uvádí, že „policie vykonává tyto zvláštní činnosti formou faktických zásahů jako státní orgán a správní orgán *sui genesis*“. Navíc nelze odhlédnout od skutečnosti, že v daném případě je pasivní žalobní legitimace ve smyslu věty první § 83 odst. 1 s. ř. s. v prvé řadě vázána na tvrzení žalobce. A ten v nyní projednávané věci, jak bylo již opakovaně poznamenáno, v žalobě i v kasační stížnosti jako žalovaného označil Krajské ředitelství policie Pardubického kraje.

Stěžovatel se v kasační stížnosti dále vyjadřuje k postupu krajského soudu a namítá, že nedal souhlas s písemným projednáním věci u krajského soudu a trvá na jejím projednání, neboť neměl možnost navrhnout důkazy a prozkoumat důkazy navržené žalovaným. Soud pak dále neprovedl důkazy navržené žalobcem, jež jsou v jeho prospěch a bez dalšího rozhodl proti žalobci s argumentací, kterou navržené důkazy vyvrací.

Nejvyšší správní soud však z obsahu spisu, jak ostatně již výše rekapituloval, zjistil, že zástupkyně žalobce k výzvě soudu připsala ze dne 24. 10. 2013 mj. výslovně sdělila, že žalobce souhlasí s projednáním věci krajským soudem bez nařízení jednání. Za tohoto stavu, při vědomí toho, že soud nemusí provést všechny navrhované důkazy, pokud ze zjištěného skutkového stavu věci nevyplývají důvodné pochybnosti, se potom uvedená námitka jako celek jeví nejen nedůvodná, ale zřejmě také z pohledu stěžovatele, resp. jeho zástupkyně, účelová. Ledaže by si zástupkyně stěžovatele již nevybavovala, jak se v tomto směru dne 24. 10. 2013 k výzvě krajského soudu výslovně vyjádřila.

Pokud jde o vlastní meritum věc, tady se stěžovatel dovolává nesprávného posouzení právní otázky soudem stran nezákonnosti zásahu policisty Policie České republiky, Krajského ředitelství policie České republiky, spočívajícího v uložení kaucí ve výši 10.000 Kč žalobci s tím, že pro tento postup nebyly splněny zákonné podmínky.

Uložení předmětné kaucí v posuzované věci je vázáno na podmínky vymezené v § 125a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu, kde se uvádí: „*policista je oprávněn vybrat od řidiče motorového vozidla podezřelého ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, u kterého je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, kauci od 5.000 Kč do 50.000 Kč, nejvýše však do výše hrozící peněžní sankce za spáchaný přestupek*“.

Z uvedeného zákonného ustanovení tak vyplývají tři vzájemně související podmínky. Kauci lze za *prvé* uložit osobě, která byla v dané věci řidičem motorového vozidla, dále za *druhé* tento řidič musí být podezřelý ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a za *třetí* se musí jednat o řidiče, u něhož je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Z obsahu napadeného rozsudku Nejvyšší správní soud zjistil, že se krajský soud k žalobním námitkám všemi těmito podmínkami ve vzájemných souvislostech zabýval, a shledal, a také odůvodnil, proč je považoval za naplněné. Přitom se vypořádával i s řadou dalších

dílčích či doprovodných žalobních námitek (tvrzení o šikaně ze strany policie, o účelovosti jejího postupu, o zneužití institutu uložení kauce, atd. atd.).

V kasační stížnosti stěžovatel tyto námitky znovu opakuje a ještě dále slovně rozvádí, a to často zjevně nad rámec toho, co je rozhodné pro posouzení věci, přičemž se ve značné míře pouští do odtažitých subjektivních úvah a hodnocení. Pokud jde o reakci Nejvyššího správního soudu na opakované námitky, soud především poznamenává, že s tím, jak se s těmito námitkami vypořádal krajský soud se Nejvyšší správní soud plně ztotožňuje, a na toto vypořádání v celém rozsahu i v podrobnostech na tomto místě také odkazuje.

Z pohledu právního posouzení zákonnosti předmětného zásahu, spočívajícího v uložení uváděné kauce podle § 125a odst. 1 věta první zákona o silničním provozu, považuje Nejvyšší správní soud v nynějším kasačním řízení za rozhodné především podtrhnout a vlastními slovy formulovat koncentrovaně pojaté zhodnocení toho, zda byly naplněny rekapitulované zákonné podmínky uložení takové kauce.

To, že v posuzované věci vystupoval stěžovatel jako kontrolovaný řidič není mezi stranami sporné.

Stejně tak podle Nejvyššího správního soudu není a nemůže být mezi stranami sporné, stěžovatel byl v posuzované věci jako řidič podezřelý ze spáchání přestupků proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Z obsahu spisu se podává, že takto byl stěžovatel označen hlídkou DI PČR Pardubice, do jejíž pravomoci takové zjištění spadá. Na tom nemůže nic změnit ani to, že stěžovatel s tím, že daným jednáním přestupky spáchal, nesouhlasí. Podezření ze spáchání přestupku, k němuž dospěl příslušný policejní orgán, není závislé na subjektivním vnímání podezřelého, a jeho vlastní kvalifikované posouzení a rozhodnutí o něm přichází v úvahu až v řízení o přestupku příslušným správním orgánem.

Pokud jde o třetí podmínku, tj., že musí jít o řidiče, u něhož je důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, její posouzení náleží také policejnímu orgánu, který je současně příslušný k uložení kauce. Naplnění této podmínky přitom stěžovatel legitimně rozporovat může. To se v posuzované věci ostatně také stalo, stěžovatel naplnění této podmínky rozporoval již v žalobě, a podobně jako u většiny ostatních žalobních námitek, toto namítá i v kasační stížnosti. V ní jmenovitě v těchto souvislostech namítá, že tvrzení, že se jako účastník řízení k řízení nedostavuje, se nezakládá na žádných relevantních důkazech, které by byly obsaženy ve správním spisu. Obsáhle přitom zpochybňuje zejména identitu pana S., označeného hlídkou DI PČR jako pracovníka z přestupkového oddělení Magistrátu města Pardubice, s nímž hlídka telefonicky konzultovala přístup řidiče V. k předchozím přestupkovým řízením, přičemž obsah této konzultace přispěl k tomu, že hlídka pojala důvodné podezření, že se řidič i nadále bude vyhýbat přestupkovému řízení. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že v obsahu správního spisu, který měl Nejvyšší správní soud k dispozici, je založen podepsaný originál písemného vyjádření Mgr. L. S., vedoucího oddělení přestupků odboru správních agend Magistrátu města Pardubice, ze dne 7. 11. 2013, které podával k žádosti Policie ČR, Krajského ředitelství policie Pardubického kraje. V něm jednak rekapituluje obsah

pokračování

telefonického rozhovoru ze dne 30. 7. 2013 s členem hlídky DI PČR Pardubice v předmětné věci, a dále podrobněji popisuje přístup stěžovatele pana V. k vícerym přestupkovým řízením na úseku bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, která s ním vedena byla, nebo aktuálně vedena jsou. Tam popisovaný přístup stěžovatele (na předvolání se často nedostavuje, ve více věcech je zastupován zmocněncem s doručovací adresou na Tenerife, popř. v Panamě, kam se však zpravidla nedaří doručovat, zásadně nic nepodepisuje, a to ani, že byl příslušně seznámen či poučen, apod.) i podle názoru Nejvyššího správního soudu dostatečně dokládá, že u stěžovatele bylo naplněno důvodné podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení. Proto podle názoru Nejvyššího správního soudu tedy byla i tato třetí zákonná podmínka pro uložení kaucе v posuzované věci splněna.

Zákonné podmínky pro uložení kaucе v posuzované věci tak byly podle názoru Nejvyššího správního soudu splněny, a postup spočívající v uložení kaucе stěžovateli podle § 125a zákona o silničním provozu jako řidiči motorového vozidla nebyl nezákonný.

Na tomto závěru nemohou nic změnit ani další kasační námitky stěžovatele, u nichž Nejvyšší správní soud vnímá jejich bližší vztah k posuzované věci.

V rámci těchto kasačních námitek tak stěžovatel podle názoru Nejvyššího správního soudu, s ohledem na konkrétní situaci v dané věci, nejprve dále neopodstatněně poukazuje na to, jak má být v potvrzení o převzetí kaucе vyložen důvod uložení kaucе s tím, že stěžovatel odůvodnění uložení kaucе v dané věci považuje za obecné a uložení kaucе za nedůvodné. Již výše Nejvyšší správní soud uvedl, že z obsahu správního spisu zjistil, že do dne 27. 8. 2013, kdy byl spisový materiál k předmětné věci předán správnímu orgánu, kaucе stěžovatelem složena nebyla, a žádný jiný doklad o případném pozdějším složení kaucе spis neobsahuje. Za tohoto stavu věci tedy nemohlo být ani žádné potvrzení o převzetí kaucе vydáno, a tím spíše nelze rozporovat míru dostatečnosti odůvodnění uložení kaucе, které má být obsaženo právě v takovémto potvrzení.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti opakuje svoje subjektivní tvrzení o šikaně ze strany policie, o účelovosti jejího postupu policie, o zneužití institutu uložení kaucе, atd., a vyjadřuje také názor, že i krajský soud své odůvodnění opírá o účelové spekulace, které nemají oporu v právním řádu, což stěžovatel označuje za velmi nebezpečné v samotném principu demokratického právního řádu. K tomu Nejvyšší správní soud jen stručně poznamenává, že daná vyjádření stěžovatele jsou postavena na silném subjektivním emocionálním náboji a na dalších subjektivních pocitech stěžovatele, a zcela jim chybí jakákoliv objektivní právní relevance. Jejich právní opodstatněnost vyvrací již výše uvedené právní zhodnocení samotné zákonnosti uložení kaucе správním orgánem z pohledu jeho zákonných podmínek, jakož i uvedené právní zhodnocení jeho přezkumu provedeného krajským soudem.

Stěžovatel závěrem kasační stížnosti ještě nastoluje otázku, zda je celé ustanovení § 125a zákona o silničním provozu ústavně konformní, a vyjadřuje názor, že toto ustanovení je v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Nicméně nastolení této otázky nevyústíuje žádný procesní návrh, a ani Nejvyšší správní soud sám nic, co by svědčilo neústavnosti, u tohoto zákonného ustanovení neshledává.

Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci ztotožnil s hodnocením krajského soudu v napadeném rozsudku, a to, že kauce nebyla stěžovateli uložena nezákonně.

Stěžovatel byl policií zjištěn jako kontrolovaný řidič v provozu na pozemních komunikacích, byl podezřelý ze spáchání více porušení pravidel silničního provozu, přičemž stran důvodnosti podezření, že se bude vyhýbat přestupkovému řízení, bylo vycházeno jednak z poznatků správních orgánů o přístupu stěžovatele k předchozím přestupkovým řízením u přestupků na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, a dále bylo přihlédnuto také k tomu, jak stěžovatel reagoval na místě, kdy jednak nesouhlasil s tím, že spáchal prokazatelně zjištěné přestupky, odmítl se k nim blíže vyjádřit, a také odmítl podepsat oznámení o přestupcích, včetně příslušného poučení.

Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud po přezkoumání napadeného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích a další spisové dokumentace k závěru, že nebyl naplněn tvrzený důvod podání kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že vzhledem k tomu, že stěžovatel neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady řízení nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly, žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. června 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu